

Csak sírnék

Fáradt vagyok,
és sírni, sírni akarok.
Csak ülnék és bögnék,
és nem érdekelne semmi sem.

Elsiratnám Őt, aki annyit bántott,
hízelt, dicsért, de ahol ért, ott vágott.

Elsiratnám a szépséget, mim soha, soha nem volt.
Kiderülne, hogy tudtam, engem mindenki kicsúfolt.

Elsiratnék anyát, apát, testvért,
kiket miattam is szenvedés ért.

Sírnék egy barátságért,
melyben igaz nem,
csak kimondatlan szó ért.

Sírnék a nyárért, a susogó szellőért...
Mennyi titkomat tudja, mégis azt hiszik, semmit se ért.

Majd siratnám a sikertelenségemet,
hogy bármennyire igyekeztem,
nekem semmi sem ment.

Aztán sírnék miattad is, kit annyira szerettem.
Kinek barna szemeitől, édes mosolyától részegültem.
Ki átölelt, mikor kértem, kérdezett, mikor nagyon féltem.

A legvégén, magamért sírnék.
Egy elveszett, halovány életért.